

Z bůhvíjakého popudu
Šel jsem si půjčit Hamleta.
Knihovník byl však popleta
A dal mi Knihu osudu.
A mně teď brada poklesá.
V té knize stojí psáno jen
Jediné ze všech ženských jmen.
A pod ním známá adresa.

Kdepak je, krutá nebese,
Ta vaše podatelna ?
Chci podat odvolání !
Proč má být tato paní
Tak neodolatelná.

Honem jsem koupil talisman
Od stoletého cikána.
Přesto jsem nespál do rána.
To jméno řvala hejna vran.
Úsvit je čmáral po stěnách.
Marně jsem kreslil křídou kruh.
Posed' mě příliš mocný duch,
A mými ústy sténal: Ach.

Z hotelu je loď na vlnách.
A z římsy kazatelna,
Z níž slyším příkázání:
Pro tebe tato paní
Je neodolatelná.

Utek'jsem na vlak do světa.
A v kupé našel aspoň tmu.
Kola však mlela do rytmu
Es ta-ta, pro-tě-je-jen-ta.
Potom ten rychlík zastavil.
A rovnou v naší ulici.
Vysed'jsem, s velkou kyticí,
Protáhnout údy na pár chvil.

A tu mě zcela ohlušil
Hluk nepochopitelná.
Mé tiché zaklepání
A šepot: „Moje paní,
Jsi neodolatelná.“